

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
PAOLA MENGOZZIHO
přednesené dne 6. září 2012¹

Spojené věci C-237/11 a C-238/11

**Francouzská republika
proti**

Evropskému parlamentu

„Žaloba na neplatnost — Rozvrh plenárních zasedání Evropského parlamentu na rok 2012 a 2013 —
Protokoly o umístění sídel orgánů a některých institucí, subjektů a útvarů Evropské unie“

I – Úvod

1. Svými žalobami podanými dne 19. května 2011 se Francouzská republika domáhá toho, aby Soudní dvůr zrušil usnesení Evropského parlamentu ze dne 9. března 2011, jež se týká rozvrhu zasedání uvedeného Parlamentu na rok 2012 (věc C-237/11), jakož i usnesení Parlamentu z téhož dne, jež se týká rozvrhu zasedání uvedeného Parlamentu na rok 2013 (věc C-238/11) (dále jen společně „napadená usnesení“).

2. Zvláštnost těchto rozvrhů spočívá v tom, že je stanoveno, že v říjnu 2012 a v říjnu 2013 se budou dvě plenární zasedání Parlamentu ve Štrasburku (Francie) konat během téhož kalendářního týdne a budou kratší než zasedání, která se mají konat v ostatních měsících v roce.

II – Právní rámec a skutečnosti předcházející sporu

3. Na summitu v Edinburghu v roce 1992 přijaly vlády členských států na základě článků 216 EHS, 77 ESUO a 189 ESAE rozhodnutí o umístění sídel orgánů a některých subjektů a útvarů Evropských společenství, zvané „rozhodnutí z Edinburghu“.

4. Článek 1 písm. a) rozhodnutí z Edinburghu stanovil:

„[E]vropský parlament má sídlo ve Štrasburku, kde se konají plenární zasedání, která trvají 12 měsíců, včetně zasedání o rozpočtu. Doplňující plenární zasedání se konají v Bruselu [(Belgie)]. Výbory Evropského parlamentu zasedají v Bruselu. Generální sekretariát Evropského parlamentu a jeho útvary sídlí v Lucemburku.“

¹ — Původní jazyk: francouzština.

5. Na mezivládní konferenci, která vedla k přijetí Amsterodamské smlouvy, bylo rozhodnuto, že se rozhodnutí z Edinburghu připojí ke Smlouvám. V současnosti znění čl. 1 písm. a) rozhodnutí z Edinburghu přejímají protokol č. 6 připojený ke Smlouvě o EU a ke Smlouvě o FEU a protokol č. 3 připojený ke Smlouvě o ESAE (dále jen společně „protokoly“)².

6. Primární právo tak Parlamentu ukládá, aby se scházel na měsíčních plenárních zasedáních ve Štrasburku. Je však tradicí, že srpnové plenární zasedání se přesouvá na říjen, kdy se tedy musí ve Štrasburku konat dvě plenární zasedání.

7. Konference předsedů přijala dne 3. března 2011 dva návrhy rozvrhu zasedání Parlamentu na rok 2012 a 2013. Tyto dva návrhy stanovovaly, že plenární zasedání Parlamentu se bude konat od 1. do 4. října 2012, poté od 22. do 25. října 2012, jakož i od 30. září 2013 do 3. října 2013 a od 21. do 24. října 2013.

8. Dne 7. března 2011 byly podány dva pozměňovací návrhy k návrhu rozvrhu předloženému Konferencí předsedů, z nichž jeden se týkal rozvrhu na rok 2012 a druhý rozvrhu na rok 2013. V těchto pozměňovacích návrzích, jejichž znění bylo totožné, bylo navrženo „zrušit zasedání ve 40. týdnu“³ a „rozdělit druhé říjnové zasedání [od 22. října do 25. října 2012 a od 21. října do 24. října 2013] na dvě samostatná zasedání“. První zasedání v říjnu 2012 tak bylo stanoveno na 22. a 23. října 2012 (v roce 2013 na 21. a 22. října 2013), druhé zasedání v říjnu 2012 se mělo konat ve dnech 25. a 26. října 2012 (v roce 2013 ve dnech 24. a 25. října 2013). O obou pozměňovacích návrzích se hlasovalo a byly přijaty.

9. Rozvrh zasedání na rok 2012 tedy stanoví, že v říjnu se během téhož týdne konají dvě zasedání, a to ve dnech 22. a 23. října (první zasedání) a ve dnech 25. a 26. října (druhé zasedání).

10. Pokud jde o rozvrh zasedání na rok 2013, tento stanoví, že v říjnu se během téhož týdne konají dvě zasedání, a to ve dnech 21. a 22. října (první zasedání) a ve dnech 24. a 25. října (druhé zasedání).

III – Návrhová žádání účastníků řízení a řízení před Soudním dvorem

11. Usnesením ze dne 9. ledna 2012 nařídil předseda Soudního dvora spojení věcí C-237/11 a C-238/11 pro účely ústní části řízení a rozsudku.

12. Francouzská republika navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zrušil napadená usnesení a
- uložil Parlamentu náhradu nákladů řízení.

13. Parlament navrhuje, aby Soudní dvůr:

- odmítl žaloby jako nepřípustné;
- podpůrně, zamítl žaloby jako neopodstatněné a
- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

14. Usnesením ze dne 21. září 2011 předseda Soudního dvora povolil Lucemburskému velkovévodství vstoupit do řízení jako vedlejší účastník na podporu návrhových žádání Francouzské republiky.

2 — Viz písm. a) jediného článku uvedených protokolů.

3 — To znamená zasedání od 1. do 4. října 2012 a zasedání od 30. září do 3. října 2013.

15. Francouzská republika, Lucemburské velkovévodství a Parlament byly vyslechnuty na jednání, které se konalo dne 5. června 2012.

IV – Analýza

16. Vzhledem k tomu, že znění žaloby, kterou Francouzská republika podala ve věci C-237/11, je zcela totožné se zněním žaloby podané ve věci C-238/11 a protože totéž platí pro vyjádření předložené Parlamentem a Lucemburským velkovévodstvím⁴, předložím Soudnímu dvoru jedinou analýzu obou žalob.

17. Obě žaloby na neplatnost podané Francouzskou republikou tak obsahují jediný žalobní důvod, jenž vychází z porušení protokolů o sídlech orgánů a z nerespektování rozsudku Francie v. Parlament⁵. Vzhledem k tomu, že Parlament zpochybnil přípustnost žalob, je třeba analýzu zahájit tímto aspektem sporu.

A – K přípustnosti žalob

1. Argumentace účastníků řízení

18. Parlament zpochybňuje přípustnost žalob na neplatnost, když tvrdí, že napadená usnesení nejsou napadnutelnými akty ve smyslu článku 263 SFEU. Uvedená usnesení spadají výlučně do vnitřní organizace Parlamentu a nevyvolávají žádné právní účinky vůči třetím osobám, což potvrzuje neexistence povinnosti uvést odůvodnění zmíněných usnesení. Z ustálené judikatury Soudního dvora a Tribunálu Evropské unie kromě toho podle Parlamentu vyplývá, že i když lze žalobu na neplatnost podat proti aktům Parlamentu, které mají vyvolávat právní účinky vůči třetím osobám, akty, které se týkají pouze vnitřní organizace práce Parlamentu, nemohou být předmětem takové žaloby⁶. Plánování prací Parlamentu vyžaduje přijetí řady opatření interní povahy – mezi něž patří napadená usnesení – která podle článku 232 SFEU přísluší uvedenému orgánu. Jedinými důsledky těchto usnesení jsou důsledky hospodářské povahy, které se týkají pouze členského státu sídla. Žalovaný orgán má za to, že Francouzská republika se domáhá toho, aby Soudní dvůr určil, že Parlament případně nesplnil své povinnosti, přestože Smlouvy takový právní prostředek neupravují. Parlament konečně odmítá tvrzení žalobkyně a Lucemburského velkovévodství, že Soudní dvůr implicitně, avšak nezbytně, rozhodl o přípustnosti žaloby na neplatnost v rámci svého výše uvedeného rozsudku Francie v. Parlament.

19. Francouzská republika a Lucemburské velkovévodství mají za to, že dotčený rozsudek nesporně představuje precedens, v rámci kterého Soudní dvůr dospěl ke zrušení usnesení Parlamentu ze dne 20. září 1995, v němž byl stanoven jeho rozvrh práce na rok 1996. Francouzská republika a Lucemburské velkovévodství tvrdí, že jelikož je přípustnost neopominutelným důvodem, jež je třeba uplatnit i bez návrhu, je na základě skutečnosti, že se Soudní dvůr ve svém rozsudku k této otázce nevyjádřil, třeba uznat, že Soudní dvůr implicitně, avšak nezbytně uznal přípustnost žaloby na neplatnost podané v dané době proti usnesení, které je ve všech bodech srovnatelné s usneseními napadenými v projednávané věci. Francouzská republika dodává, že otázka, zda napadená usnesení spadají do vnitřní organizace Parlamentu nebo zda vyvolávají právní účinky vůči třetím osobám, je otázkou neoddělitelně spjatou s přezkumem jejich obsahu, a tudíž s věcným přezkumem žalob⁷.

4 — Liší se totiž pouze údaj o roce, jehož se týká rozvrh práce Parlamentu.

5 — Rozsudek ze dne 1. října 1997 (C-345/95, Recueil, s. I-5215).

6 — Žalovaný v tomto ohledu uvádí rozsudky Soudního dvora ze dne 23. dubna 1986, *Les Verts v. Parlament* (294/83, Recueil, s. 1339, bod 25 a násl.); ze dne 23. března 1993, *Weber v. Parlament* (C-314/91, Recueil, s. I-1093, bod 12), jakož i rozsudek Tribunálu ze dne 10. dubna 2003, *Le Pen v. Parlament* (T-353/00, Recueil, s. II-1729, bod 77).

7 — Francouzská republika se v této souvislosti odvolává zejména na rozsudky ze dne 10. února 1983, *Lucembursko v. Parlament* (230/81, Recueil, s. 255, bod 30); ze dne 22. září 1988, *Francie v. Parlament* (358/85 a 51/86, Recueil, s. 4821, bod 15), jakož i ze dne 28. listopadu 1991, *Lucembursko v. Parlament* (C-213/88 a C-39/89, Recueil, s. I-5643, bod 16).

2. Posouzení

20. Pokud jde o akty Parlamentu, žaloba na neplatnost podaná na základě článku 263 SFEU může směřovat pouze proti aktům, které mají vyvolávat právní účinky vůči třetím osobám. Za účelem určení, zda opatření představuje napadnutelný akt ve smyslu čl. 263 odst. 1 SFEU, je třeba se zaměřit na jeho obsah, přičemž forma, jakou byl tento akt přijat, je v tomto ohledu irelevantní⁸. V projednávaném případě se účastníci řízení neshodují právě ohledně určení právních účinků napadených usnesení.

21. V rozsudku *Weber v. Parlament*⁹ měl Soudní dvůr za to, že vzhledem k tomu, že se akty Parlamentu „týkají pouze vnitřní organizace práce Parlamentu“, nemohou být předmětem žaloby na neplatnost a že „do této kategorie náleží akty Parlamentu, které buď nevyvolávají právní účinky, nebo vyvolávají právní účinky pouze v rámci Parlamentu, pokud jde o organizaci jeho práce, a vztahují se na ně ověřovací postupy, které jsou stanoveny jeho řádem“¹⁰. Soudní dvůr tak rozhodl, že rozhodnutí Parlamentu, kterým je poslanci odepřen překlenovací příspěvek v souvislosti s ukončením mandátu, vyvolává „právní účinky jdoucí nad rámec vnitřní organizace práce orgánu v rozsahu, v němž se dotýká majetkové situace poslance při ukončení jeho funkce“¹¹.

22. V jiné souvislosti měl Soudní dvůr též za to, že usnesení Parlamentu, v němž byli přesně určeni zaměstnanci pověřeni určitými činnostmi, v jejichž případě se orgán domníval, že se musí nutně nacházet v Bruselu, a v němž byly příslušné orgány Parlamentu zmocněny neprodleně přijmout veškerá opatření nezbytná k provedení uvedeného usnesení, má „povahu rozhodnutí a že jeho účinky mohou případně ovlivnit záruky, které pro Lucemburské velkovévodství vyplývají z předpisů týkajících se sídla a pracovních míst Parlamentu“¹².

23. Soudní dvůr naproti tomu prohlásil za nepřijatelnou žalobu na neplatnost směřující proti rozhodnutí předsedy Parlamentu, který považoval žádost o zřízení vyšetřovacího výboru za přípustnou, když rozhodl, že „napadený akt nemůže vyvolávat právní účinky vůči třetím osobám [...], [jelikož] vyšetřovací výbory mají pouze přezkumnou pravomoc, a akty vztahující se k jejich zřízení se v důsledku toho týkají pouze vnitřní organizace práce Parlamentu“¹³. Soudní dvůr učinil totéž v rámci žaloby směřující ke zpochybnění řádnosti postupu jmenování předsedy meziparlamentní delegace, která je pověřena pouze poskytovat informace a navazovat kontakty a jejíž zřizovací akty se týkají pouze vnitřní organizace práce Parlamentu¹⁴.

24. Kam je třeba s ohledem na tato rozdílná stanoviska Soudního dvora zařadit napadená usnesení?

25. Pochybuji o tom, že účinky napadených usnesení jsou – jak tvrdí Parlament – striktně omezeny na daný orgán. Je sice pravda, že hlasování o rozvrhu *prima facie* umožňuje Parlamentu plánovat své práce a patrně spadá do jeho vnitřní organizace. Rozvrh nicméně na celý rok stanoví nejen období práce Parlamentu, ale i období, kdy musí být Parlament, poslanci, kteří jej tvoří, a zaměstnanci, kteří

8 — Výše uvedený rozsudek ze dne 28. listopadu 1991, *Lucembursko v. Parlament* (bod 15).

9 — Rozsudek ze dne 23. března 1993 (C-314/91, Recueil, s. I-1093).

10 — Výše uvedený rozsudek *Weber v. Parlament* (body 9 a 10).

11 — Tamtéž (bod 11).

12 — Výše uvedený rozsudek ze dne 28. listopadu 1991, *Lucembursko v. Parlament* (body 26 a 27). Pro podrobnou ilustraci implicitního uznání povahy rozhodnutí v případě změny jednacího řádu Parlamentu viz rozsudek ze dne 30. března 2004, *Rothley a další v. Parlament* (C-167/02 P, Recueil, s. I-3149).

13 — Usnesení ze dne 4. června 1986, *Groupe des droites européennes v. Parlament* (78/85, Recueil, s. 1753, bod 11).

14 — Usnesení ze dne 22. května 1990, *Blot a Front national v. Parlament* (C-68/90, Recueil, s. I-2101, body 10 a 11).

k němu patří, přítomni na jeho jednotlivých pracovních místech. Přikláním se tudíž ke stanovisku generálního advokáta Lenze, že „nezbytné poskytnutí infrastruktury [na uspořádání zasedání] nepřímo zakládá [...] právní povinnosti vůči třetím osobám“¹⁵, a k tomu, aby nebyla vyloučena možnost, že taková usnesení splňují podmínky stanovené v čl. 263 prvním pododstavci SFEU.

26. Skutečnost, že sdílím vyjádření generálního advokáta Lenze, mě nadto vede k odmítnutí argumentu Parlamentu, který zpochybňuje, že výše uvedený rozsudek ze dne 1. října 1997, Francie v. Parlament, představuje precedens, pokud jde o přípustnost žaloby. Jak jsem totiž uvedl výše, i když má Francouzská republika za to, že Soudní dvůr se „implicitně, ale nezbytně“ vyjádřil k přípustnosti žaloby v kontextu tohoto rozsudku, Parlament naopak tvrdí, že skutečnost, že Soudní dvůr se v uvedeném rozsudku touto otázkou nezabýval, znamená, že se k ní nevyjádřil. Avšak kromě skutečnosti, že nepřípustnost žaloby je nepominutelným důvodem, který Soudní dvůr musí uplatnit i bez návrhu¹⁶, jak správně uvedly Francouzská republika a Lucemburské velkovévodství, generální advokát Lenz navíc Soudní dvůr konkrétně upozornil na otázku přípustnosti žaloby podané v dané době Francouzskou republikou proti tehdy napadenému usnesení Parlamentu¹⁷. Soudní dvůr tedy s plnou znalostí uvedené věci rozhodl o jejím meritu.

27. Každopádně i v případě, že je Soudní dvůr toho názoru, že nemůže *a priori* určit, zda akt, který je předmětem žaloby na neplatnost, skutečně vyvolává právní účinky, má za to, že pouze věcný přezkum mu umožní se o tom ujistit. Soudní dvůr tak již rozhodl, že „posouzení právního účinku sporného usnesení je neoddělitelně spjato s přezkumem jeho obsahu a dodržování pravidel pro určení příslušnosti. Je tedy třeba přistoupit k věcnému přezkumu“¹⁸. Soudní dvůr ostatně toto stanovisko zopakoval, když k němu byla podána žaloba na neplatnost směřující proti rozhodnutím předsednictva Parlamentu, z nichž jedno mělo formu zprávy o střednědobých prognózách pro činnosti Parlamentu na třech pracovních místech¹⁹.

28. V této fázi analýzy tedy v každém případě není možné žaloby odmítnout, a tyto musí být tudíž prohlášeny za přípustné.

B – K jedinému žalobnímu důvodu, jenž vychází z porušení protokolů a z nerespektování rozsudku ze dne 1. října 1997, Francie v. Parlament

1. Argumentace účastníků řízení

29. V první části jediného žalobního důvodu Francouzská republika tvrdí, že jelikož protokoly pouze přejímají rozhodnutí z Edinburghu, je výše uvedený rozsudek ze dne 1. října 1997, Francie v. Parlament, ve kterém měl Soudní dvůr příležitost vyložit uvedené rozhodnutí, v rámci projednávaných věcí i nadále zcela relevantní. Žalobkyně připomíná, že Soudní dvůr měl tehdy za to, že členské státy přijetím rozhodnutí z Edinburghu zakotvily praxi Parlamentu scházet se v zásadě každý měsíc ve Štrasburku a srpnové zasedání přesunout na říjen. Jelikož předpisy uvádí plenární zasedání, která trvají 12 měsíců, rozhodnutí i protokoly musí být vykládány v tom smyslu, že nutně odkazují na takovou praxi, která existovala před přijetím rozhodnutí z Edinburghu. Z bodu 5 výše uvedeného rozsudku ze dne 1. října 1997, Francie v. Parlament, přitom vyplývá, že Soudní dvůr vymezil měsíční plenární zasedání, které se má konat ve Štrasburku, jako zasedání, které probíhá od pondělí do pátku.

15 — Viz bod 16 stanoviska generálního advokáta Lenze ve věci, v níž byl vydán výše uvedený rozsudek ze dne 1. října 1997, Francie v. Parlament. Generální advokát Mancini se ještě dříve vyjádřil k možnosti, že akty týkající se vnitřní organizace vyvolávají právní účinky [viz jeho stanovisko ve věci, v níž byl vydán výše uvedený rozsudek ze dne 10. února 1983, Lucembursko v. Parlament (zvláště s. 302)].

16 — Rozsudek ze dne 16. prosince 1960, Humblet v. État belge (6/60, Recueil, s. 1125, 1147).

17 — Viz bod 9 a násl. stanoviska generálního advokáta Lenze ve věci, v níž byl vydán výše uvedený rozsudek ze dne 1. října 1997, Francie v. Parlament.

18 — Výše uvedený rozsudek ze dne 10. února 1983, Lucembursko v. Parlament (bod 30).

19 — Výše uvedený rozsudek ze dne 28. listopadu 1991, Lucembursko v. Parlament (bod 16).

Soudní dvůr tedy podle Francouzské republiky „implicitně, ale nezbytně“ uznal, že rozhodnutí z Edinburghu stanovilo rovněž délku zasedání. Napadená usnesení tedy tím, že dvě zasedání, která se mají konat v říjnu 2012, poté v říjnu 2013, zkrátila na dva dny, narušila podstatu výše uvedených protokolů, neboť takový postup vede ke zkrácení roční délky plenárních zasedání, která se mají konat ve Štrasburku, o 1/12, a tudíž k tomu, že je ve skutečnosti stanoveno pouze jedenáct měsíčních plenárních zasedání za rok. Pokud by Soudní dvůr měl za to, že napadená usnesení jsou v souladu s protokoly, upozorňuje Francouzská republika na nebezpečí zevšeobecnění takového postupu a časem ještě výraznějšího zkrácení plenárních zasedání, která se mají konat ve Štrasburku.

30. Ve druhé části žalobního důvodu Francouzská republika Parlamentu vytýká, že porušil pravidelnost rytmu, v jakém se mají konat plenární zasedání. Přitom v souladu s tím, jak Soudní dvůr rozhodl v bodě 29 výše uvedeného rozsudku ze dne 1. října 1997, Francie v. Parlament, rozhodnutí z Edinburghu definuje sídlo Parlamentu jako „místo, kde se musí pravidelně konat dvanáct řádných plenárních zasedání tohoto orgánu“. Porušení této pravidelnosti je možné tolerovat pouze v případě srpnového zasedání a červnového zasedání v letech, kdy se konají volby.

31. Ve třetí části žalobního důvodu Francouzská republika rovněž na základě bodu 29 výše uvedeného rozsudku ze dne 1. října 1997, Francie v. Parlament, tvrdí, že Parlament nemohl stanovit konání doplňujících zasedání v Bruselu s ohledem na skutečnost, že k takovému stanovení doplňujících zasedání může dojít pouze tehdy, pokud je nejprve stanoveno dvanáct plenárních zasedání. Vzhledem k tomu, že rozvrhy na rok 2012 a 2013 stanoví pouze jedenáct plenárních zasedání, nemohl Parlament stanovit pro dva dotyčné roky doplňující zasedání.

32. Ve čtvrté části žalobního důvodu vyjadřuje Francouzská republika názor, že Parlament porušil zásadu rozdělení pravomocí mezi členskými státy a Parlamentem, jak ji Soudní dvůr definoval ve výše uvedeném rozsudku ze dne 1. října 1997, Francie v. Parlament. Francouzská republika tvrdí, že cílem napadených usnesení není nic jiného než omezení přítomnosti evropských poslanců ve Štrasburku. Toto potvrzuje skutečnost, že rozvrhy na říjen 2012 a říjen 2013 byly odhlasovány v totožném znění, což dokazuje, že se v tomto případě nejedná o jednorázovou odpověď na dočasnou potřebu, ale o praxi, která se má stát trvalou. Francouzská republika má za to, že napadená usnesení ukazují určitý paradox, který spočívá ve zkrácení délky plenárních zasedání Parlamentu v době, kdy je pracovní zatížení tohoto orgánu stále vyšší. Žalobkyně konečně připomíná obsah plenárního zasedání Parlamentu a vysvětluje, že není možné, aby všechny tyto činnosti byly vykonávány stejným způsobem i v případě, že délka zasedání bude zkrácena na dva dny.

33. Lucemburské velkovévodství v rámci svého vedlejšího účastenství na podporu Francouzské republiky sdílí závěry posledně uvedené a tvrdí, že lepší vnitřní organizace práce není skutečným cílem napadených usnesení. Lucemburské velkovévodství připomíná, že v současném kontextu dochází jednoznačně ke zpochybnění plurality pracovních míst Parlamentu, a konkrétně jeho povinnosti zasedat ve Štrasburku. Parlament má podle Lucemburského velkovévodství v úmyslu určit napadenými usneseními sám své sídlo. Lucemburské velkovévodství kromě toho uvádí, že Parlament nevysvětlil, jak mu toto nové uspořádání říjnových zasedání umožní lepší organizaci jeho práce, a že neustálé rozšiřování pravomocí Parlamentu vede k inkohherentnosti omezení délky a četnosti měsíčních plenárních zasedání. Lucemburské velkovévodství má konečně za to, že existuje velmi zřetelný rozdíl mezi měsíčními plenárními zasedáními a doplňujícími plenárními zasedáními, která se liší jak svojí délkou (čtyři dny v případě měsíčních zasedání, dva dny v případě doplňujících zasedání), tak místem, kde se mají konat (Štrasburk v případě měsíčních zasedání a Brusel v případě doplňujících zasedání). Buď je tak třeba mít za to, že dvě dvoudenní zasedání stanovená v napadených usneseních na říjen musí být ve skutečnosti považována za jediné čtyřdenní zasedání. V tomto případě dotyčné rozvrhy stanoví pouze jedenáct měsíčních plenárních zasedání. Nebo je třeba mít za to, že se skutečně jedná o dvě dvoudenní zasedání, a zasedání takové délky musí být překvalifikována na doplňující plenární zasedání, která Parlament nebyl oprávněn stanovit, neboť ke stanovení takovýchto zasedání může dojít až poté, co Parlament skutečně stanovil dvanáct měsíčních plenárních zasedání. Napadená usnesení jsou bez ohledu na přijatý výklad v rozporu s protokoly.

34. Parlament ve své žalobní odpovědi nejprve uvádí historický vývoj svých pravomocí a zdůrazňuje, že jeho rozmístění do tří pracovních míst již od počátku narušuje jeho fungování. Parlament je nicméně toho názoru, že vždy dodržoval povinnosti vyplývající z primárního práva. Pokud jde o rozvrhy na rok 2012 a 2013, uvádí, že pro každý rok je skutečně stanoveno dvanáct plenárních zasedání ve Štrasburku, tedy deset zasedání v délce čtyř dnů a dvě zasedání v délce dvou dnů. Parlament v každém z těchto dvou roků dotčených napadenými usneseními bude celkově zasedat 44 dní ve Štrasburku²⁰ a osm dní budou trvat doplňující plenární zasedání v Bruselu.

35. Parlament dále uvádí skutkové a právní rozdíly mezi projednávanou věcí a věcí, v níž byl vydán výše uvedený rozsudek ze dne 1. října 1997, Francie v. Parlament. Organizace práce Parlamentu se vyvíjí současně s jeho pravomocemi. V důsledku přijetí Lisabonské smlouvy byl mimo jiné zjednodušen rozpočtový proces a tento již vyžaduje pouze jediné čtení, v důsledku čehož je podle Parlamentu zbytečné konání „zasedání o rozpočtu“, jak je stanoveno v protokolech. Zasedání o rozpočtu je přítom v zásadě jedním ze dvou říjnových zasedání. Parlament dále uvádí řadu názorů, jež jsou přičitatelné buď samotnému Parlamentu, nebo evropským poslancům, kteří jej tvoří, nebo také občanské společnosti, a jež všechny svědčí o nevýhodách spojených s pluralitou pracovních míst, a konkrétně s cestováním do Štrasburku, ať již z ekonomického hlediska, z hlediska ochrany životního prostředí nebo z hlediska produktivity. Napadená usnesení musí být tedy podle Parlamentu vykládána rovněž s ohledem na tato hlediska, k nimž se přidává kontext hospodářské a finanční krize.

36. V odpověď na argumenty Francouzské republiky Parlament uvádí, že protokoly nestanoví žádnou délku zasedání. Článek 341 SFEU stanoví pravomoc členských států určit sídlo orgánů. Tento právní základ je třeba vykládat restriktivně a výkon této pravomoci členskými státy nemůže mít dopad na vnitřní organizační pravomoc Parlamentu. I za předpokladu, že rozhodnutí z Edinburghu obsahuje jakýkoli údaj o délce měsíčních zasedání Parlamentu, je tak třeba konstatovat, že členské státy tím pravomoc, kterou jim přiznává článek 341 SFEU, vykonaly *ultra vires*. Smlouvy, protokoly, a dokonce ani jednací řád Parlamentu totiž nijak výslovně neupravují délku plenárních zasedání. Parlament zpochybňuje rovněž výklad, který Francouzská republika podala v případě výše uvedeného rozsudku ze dne 1. října 1997, Francie v. Parlament, přičemž zejména zdůrazňuje skutečnost, že faktická situace, kterou tehdy Soudní dvůr posuzoval, byla zcela odlišná od situace, které se týkají projednávané žaloby.

37. Parlament naopak tvrdí, že pokud jde o délku zasedání, je relevantní rozsudek Wybot²¹, jelikož Soudní dvůr v tomto rozsudku rozhodl, že „vzhledem k tomu, že Smlouvy neobsahují žádné ustanovení v tomto ohledu, určení délky zasedání spadá do vnitřní organizační pravomoci přiznané Parlamentu“. Parlamentu tak přísluší, aby svobodně určil délku svých zasedání.

38. Parlament důrazně zpochybňuje výklad, který Francouzská republika učinila v případě rozhodnutí z Edinburghu. Francouzská republika se podle jeho názoru tím, že má za to, že rozhodnutí z Edinburghu konkretizovalo posun v předchozí praxi, snaží zbavit orgán pravomoci rozvíjet svoji praxi, přičemž vývoj praxe je nezbytný z hlediska vývoje úlohy a pravomocí Parlamentu. I když Parlament neskrývá, že je jeho cílem omezit vliv určení jeho sídla na jeho fungování a omezit účinky spojené s pluralitou pracovních míst, trvá na tom, že za současného stavu prognóz na rok 2012 a 2013 je Štrasburk i nadále hlavním sídlem. Parlament ostatně poznamenává, že říjen je jediný měsíc v roce, kdy je zkrácení dvou zasedání možné, jelikož ostatní měsíční zasedání se od roku 2001 konají ve čtyřech dnech, a má za to, že nebezpečí dalšího zkrácování jejich délky je čirou spekulací.

39. Francouzská republika ve své replice uvádí, že Parlament vykonává své pravomoci ve vztahu k Evropské centrální bance a Účetnímu dvoru, přestože tyto orgány nemají sídlo v Bruselu. Parlament tedy nemusí mít své sídlo ve stejném městě, v němž se nachází orgán, ve vztahu ke kterému vykonává svoji pravomoc.

20 — Zástupce Parlamentu na jednání snížil toto číslo na 34 dní, jelikož měsíční plenární zasedání začínají až v pondělí v 17 hodin a končí ve čtvrtek ve stejnou dobu.

21 — Rozsudek ze dne 10. července 1986 (149/85, Recueil, s. 2391, bod 16).

40. Francouzská republika kromě toho zpochybňuje tvrzení Parlamentu ohledně zasedání o rozpočtu a má za to, že hlasování Parlamentu o rozpočtu na plenárním zasedání za přítomnosti Rady Evropské unie a Evropské komise vyžaduje od Parlamentu čtení o to pozornější, že se jedná o jediné čtení. Za těchto podmínek je zasedání o rozpočtu i nadále velmi důležité.

41. Co se týče různých názorů uvedených Parlamentem, Francouzská republika namítá jejich neobjektivnost a připomíná, že určení sídla orgánů spadá do výlučné pravomoci členských států. Francouzská republika kromě toho na jednání zpochybnila číselné údaje uvedené Parlamentem, pokud jde o emise oxidu uhličitého a náklady způsobené geografickou rozptýleností pracovních míst Parlamentu²².

42. Odkaz na výše uvedený rozsudek Wybot kromě toho nemůže zpochybnit výklad protokolů navržený Francouzskou republikou, pokud jde o délku zasedání, neboť tento rozsudek byl vydán v natolik odlišném kontextu, že není v rámci projednávaných žalob relevantní. Francouzská republika je dále toho názoru, že Soudní dvůr tím, že „implicitně, ale nezbytně“ uznal, že rozhodnutí z Edinburghu kodifikovalo stávající praxi, včetně délky zasedání, tak neměl za to, že členské státy překročily svoji pravomoc. Parlament tak nepředložil žádný argument, který by mohl odůvodnit změny provedené napadenými usneseními.

43. Parlament ve své duplice v podstatě opakuje stejné argumenty, jaké uplatnil ve své žalobní odpovědi, a sice že pravomoc členských států určit sídla orgánů nezahrnuje stanovení délky měsíčních zasedání, což spadá pouze do vnitřní organizace Parlamentu. Parlament, který se dovolává samostatnosti, jež mu musí být nutně přiznána k tomu, aby účinněji a s nižšími náklady organizoval svoji práci, namítá, že nechtěl zpochybnit umístění svého sídla do Štrasburku. Parlament poznamenává, že délka doplňujících plenárních zasedání, která se mají konat v Bruselu, byla rovněž zkrácena. Parlament připomíná, že když se jednalo o změnu praxe týkající se délky plenárních zasedání v roce 2000 tím, že byla zrušena páteční zasedání, Francouzská republika žalobu nepodala. Napadená usnesení přitom poměrně představují zkrácení maximálně o 1/12, zatímco změna praxe zavedená v roce 2000, která byla účinná od roku 2001, představovala zkrácení o 1/5. Parlament navrhuje, že ze skutečnosti, že Francouzská republika nezpochybnila zrušení pátečních zasedání, lze dovodit rovněž implicitní, ale nezbytné uznání svobody Parlamentu určit délku svých zasedání. Parlament dodává, že cílem uspořádání jeho práce je zvýšit účinnost, a poznamenává, že od nynějška jsou významnější činnosti výborů než práce v plénu. Užitečný účinek práva Parlamentu na samostatnou organizaci musí být každopádně zachován tím spíše, že tento orgán je jediným orgánem, který je volen přímo občany. Konečně v odpověď na argumenty Lucemburského velkovévodství Parlament odmítá myšlenku, že zasedání by ztratilo řádnou plenární povahu, pokud by mělo trvat pouze dva dny. Nelze dospět k výkladu rozhodnutí z Edinburghu – a tudíž protokolů – který by ukládal Parlamentu povinnost konat jeho plenární zasedání od pondělního rána do pátečního večera bez jakéhokoli ohledu na jeho skutečné potřeby.

2. Posouzení

44. Ačkoli Soudní dvůr nemůže odhlédnout od kontextu značného zpochybnění povinnosti Parlamentu zasedat ve Štrasburku, na který účastníci řízení ostatně poukázali, je třeba připomenout, že Soudní dvůr má v rámci projednávaných žalob rozhodnout o právních otázkách.

22 — Parlament na základě studie z roku 2007 uvedl číslo 19 000 tun oxidu uhličitého. Francouzská republika, která cituje jinou studii z roku 2012, odhaduje environmentální náklady cest do Štrasburku na 4 699 tun oxidu uhličitého. Pokud jde o hospodářské náklady, Parlament na základě studie z roku 2011 uvádí číslo 160 milionů eur. Francouzská republika, která cituje tutéž studii jako v případě odhadu environmentálních nákladů, odhaduje výši nákladů souvisejících s umístěním sídla Parlamentu do Štrasburku na 51 milionů eur.

45. Francouzská republika ve svém jediném žalobním důvodu tvrdí, že napadená usnesení jsou v rozporu s protokoly a výše uvedeným rozsudkem ze dne 1. října 1997, Francie v. Parlament, z důvodu stanovené délky plenárních zasedání, která se mají konat v říjnu 2012 a říjnu 2013 (první část), z důvodu porušení pravidelnosti zasedání způsobeného údajným konáním dvou dvoudenních plenárních zasedání v tomtéž týdnu (druhá část), z důvodu záměny mezi pojmy „řádná plenární zasedání“ a „doplňující plenární zasedání“, kterou jsou stížena napadená usnesení (třetí část), a konečně z důvodu porušení rozdělení pravomocí mezi členskými státy a Parlamentem (čtvrtá část).

46. Pro lepší porozumění věci navrhuji v úvodu analýzy připomenout hlavní přínosy výše uvedeného rozsudku ze dne 1. října 1997, Francie v. Parlament. Poté předložím průřezovou analýzu jednotlivých částí žalobního důvodu vzneseného žalobkyní, která bude spočívat zaprvé v prokázání, že otázka délky měsíčních plenárních zasedání nemůže být jediným kritériem, na němž Soudní dvůr musí založit své úvahy v této věci, neboť neexistuje výslovné pravidlo určující *a priori* tuto délku, a zadruhé v navržení širšího posouzení za účelem přezkumu legality napadených usnesení, a sice posouzení celkové soudržnosti.

a) Přínosy rozsudku ze dne 1. října 1997, Francie v. Parlament

47. V rámci žaloby na neplatnost, která v uvedené věci směřovala, jak jsem již připomenul, proti usnesení Parlamentu, jež stanovilo jeho rozvrh práce na rok 1996, Soudní dvůr v souvislosti s rozdělením práce Parlamentu do tří pracovních míst rozhodl, že „s ohledem na tuto pluralitu pracovních míst výkon [pravomoci členských států určit vzájemnou dohodou sídlo unijních orgánů] zahrnuje nejen povinnost určit sídlo Parlamentu, ale rovněž pravomoc upřesnit tento pojem uvedením činností, které tam mají být vykonávány“²³. Soudní dvůr měl tedy za to, že členské státy přijetím rozhodnutí z Edinburghu „zamýšlely vyjádřit, že sídlo Parlamentu umístěné ve Štrasburku představuje místo, kde se orgán především schází na řádných plenárních zasedáních, a za tímto účelem závazně uvedly počet zasedání, která se ve Štrasburku mají konat“²⁴. Členské státy podle posouzení Soudního dvora navíc „utvrdily praxi tohoto orgánu scházet se v zásadě každý měsíc ve Štrasburku“²⁵. Co se týče zasedání o rozpočtu, Soudní dvůr vyložil rozhodnutí z Edinburghu v tom smyslu, že uvedené zasedání „se musí konat během jednoho z řádných plenárních zasedání, která se konají v sídle orgánu“²⁶.

48. Podle výkladu rozhodnutí z Edinburghu Soudním dvorem tak bylo sídlo Parlamentu definováno jako „místo, kde se musí pravidelně konat dvanáct řádných plenárních zasedání tohoto orgánu, včetně zasedání, na kterých Parlament musí vykonávat rozpočtové pravomoci, jež mu svěřuje Smlouva. Doplňující plenární zasedání se tedy mohou konat na jiném pracovním místě pouze tehdy, pokud Parlament zasedá na dvanácti řádných plenárních zasedáních ve Štrasburku, kde je sídlo orgánu“²⁷.

49. Soudní dvůr poté vymezil hranici mezi pravomocí členských států určit sídlo orgánů a vnitřní organizační pravomocí, která musí být přiznána Parlamentu. Soudní dvůr tak rozhodl, že „i když je Parlament oprávněn přijmout na základě této vnitřní organizační pravomoci opatření vhodná k zajištění řádného fungování a průběhu jeho postupů, tato rozhodnutí musí respektovat pravomoc členských států určit sídlo“²⁸. Na druhou stranu „členské státy musí při výkonu své pravomoci [...] respektovat vnitřní organizační pravomoc Parlamentu a dbát na to, aby takové rozhodnutí nebránilo

23 — Výše uvedený rozsudek ze dne 1. října 1997, Francie v. Parlament (bod 24).

24 — Tamtéž (bod 25).

25 — Tamtéž (bod 26).

26 — Tamtéž (bod 28).

27 — Tamtéž (bod 29).

28 — Tamtéž (bod 31).

řádnému fungování tohoto orgánu“²⁹. Soudní dvůr tak rovněž uznal, že „i když je pravda, že rozhodnutí z Edinburghu ukládá Parlamentu určitá omezení, pokud jde o organizaci jeho práce, tato omezení souvisí s nutností určit jeho sídlo a zachovat při tom pluralitu pracovních míst Parlamentu“³⁰.

50. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí z Edinburghu bylo protokoly kodifikováno ve stálých právních předpisech, není třeba se znovu zabývat jeho výkladem ze strany Soudního dvora za účelem posouzení legality napadených usnesení, a to tím spíše že účastníci řízení nemají v úmyslu jej zpochybnit.

b) Neexistence ustáleného pravidla ohledně délky měsíčních plenárních zasedání

51. Účastníci řízení se neshodují v otázce, zda rozhodnutí z Edinburghu, jak bylo kodifikováno protokoly, stanoví povinnosti, které je Parlament povinen dodržovat, pokud jde o délku jeho plenárních zasedání.

52. Předně odmítám relevanci odkazu na výše uvedený rozsudek Wybot pro projednávanou věc. I když Soudní dvůr v daném rozsudku rozhodl, jak připomíná Parlament, že „vzhledem k tomu, že Smlouvy neobsahují žádné ustanovení v tomto ohledu, určení délky zasedání spadá do vnitřní organizační pravomoci přiznané Parlamentu“³¹, učinil tak v kontextu, který je vlastní věci, v níž byl vydán výše uvedený rozsudek Wybot. Tato věc tak spadala do zcela odlišného právního rámce a týkala se otázky určení délky ročního zasedání³², to znamená celkové délky období, během kterého Parlament zasedal a které mohl svobodně určit. Je zřejmé, že právě z tohoto důvodu Soudní dvůr mohl mít za to, že stanovení délky zasedání – chápaných jako roční zasedání – v konečném důsledku vyplývá z vnitřní organizační pravomoci Parlamentu. Toto v žádném případě neznamená, že v rámci projednávaných žalob z toho můžeme dovodit takovou svobodu, pokud jde o stanovení délky měsíčních plenárních zasedání.

53. I kdybychom chtěli prostřednictvím *reductio ad absurdum* z tohoto rozsudku Wybot dovodit, že i v případě měsíčních plenárních zasedání spadá stanovení délky zasedání do vnitřní organizační pravomoci Parlamentu, nic to nemění na tom, že tato pravomoc musí být vykonávána v souladu s primárním právem. Podle mého názoru existuje zjevná souvislost mezi určením délky plenárních zasedání a respektováním rozhodnutí členských států umístit sídlo Parlamentu do Štrasburku. Abych se vyjádřil jasně, usnesení, které by stanovilo, že každé z měsíčních plenárních zasedání, která se mají konat ve Štrasburku, trvá pouze půl dne, by bylo v rozporu s protokoly, které určují sídlo Parlamentu. Pravomoc vykonaná členskými státy, když určily sídlo Parlamentu, měla z tohoto pohledu nezbytně vliv na dobu přítomnosti uvedeného orgánu ve Štrasburku, aniž však bylo stanoveno pevné pravidlo. Soudní dvůr to ostatně uznal, když uvedl, že „sídlo [...] představuje místo, kde se orgán schází *především*“³³. Určení sídla má tedy z povahy věci kvantitativní dopad, aniž je přesto možné členským státům vytýkat, jak tvrdí Parlament, že vykonaly svou pravomoc *ultra vires*.

54. Po tomto upřesnění je však nutno uznat, že pokud jde o konkrétní délku plenárních zasedání, znění protokolů neposkytuje vysvětlení a je třeba shodně s Parlamentem konstatovat, že v tomto ohledu neexistuje žádné výslovné pravidlo. Kromě toho inklinuji k relativizaci povinností týkajících se délky, které Francouzská republika vyvozuje z bodu 5 výše uvedeného rozsudku ze dne 1. října 1997, Francie v. Parlament. Tento bod, v němž je pouze upřesněno, že „účastníci řízení se tak shodovali na tom, že plenární zasedání, která trvají od pondělí do pátku, se konají ve Štrasburku“, se jasně nachází

29 — Tamtéž (bod 32).

30 — Tamtéž (bod 32).

31 — Viz výše uvedený rozsudek Wybot (bod 16).

32 — A to za účelem určení působnosti *ratione temporis* poslanecké imunity evropského poslance.

33 — Výše uvedený rozsudek ze dne 1. října 1997, Francie v. Parlament (bod 25). Kurziva provedena autorem tohoto stanoviska.

v části uvedeného rozsudku, ve které jsou připomenuty okolnosti předcházející sporu, takže z něj ve skutečnosti nelze vyvodit žádný právní následek. Zvláště rigidní stanovisko, které v tomto ohledu zaujala Francouzská republika, je výrazně oslabeno tím, že od roku 2001 již měsíční plenární zasedání trvala pouze od pondělí do čtvrtku, aniž Francouzská republika tehdy vznesla jakoukoli námitku³⁴.

55. Nelze tak jednoduše přezkoumat legalitu napadených usnesení jejich srovnáním s jasně stanoveným pravidlem, které by stanovovalo délku měsíčních plenárních zasedání. Za těchto podmínek přezkum Soudního dvora vyžaduje provedení úplnějšího posouzení.

c) Posouzení celkové soudržnosti

56. S ohledem na neexistenci výslovného pravidla ve spojení s přirozeným vývojem úlohy Parlamentu, a tudíž jeho prací, je zřejmé, že je třeba provést dynamický výklad protokolů v souladu se zásadami vzájemného respektování, které Soudní dvůr stanovil v rámci svého výše uvedeného rozsudku ze dne 1. října 1997, Francie v. Parlament. Analýza musí být tedy globálnější, a pro účely rozhodnutí o legalitě napadených usnesení tak již není rozhodující délka *stricto sensu*, ale spíše celková soudržnost rozvrhů.

57. Posouzení celkové soudržnosti tak sestává ze dvou etap.

58. Nejprve je třeba přezkoumat rozvrhy práce na rok 2012 a 2013 v jejich celku, a to zejména se zohledněním četnosti a délky plánovaných plenárních zasedání, která trvají 12 měsíců.

59. Poté, případné zjištění porušení rytmu nebo nesoudržnosti v uspořádání rozvrhů nesmí vést Soudní dvůr automaticky k závěru, že byly porušeny protokoly, neboť z jeho výše uvedeného rozsudku ze dne 1. října 1997, Francie v. Parlament, vyplývá, že Soudní dvůr přiznal Parlamentu možnost odůvodnit takové nesrovnalosti. Kromě rozdílných odůvodnění hospodářské povahy, která mohou být předložena, bude muset Soudní dvůr v tomto ohledu věnovat zvláštní pozornost zachování řádného fungování orgánu a náležitého průběhu jeho postupů.

60. Co je možné konstatovat na základě uplatnění tohoto posouzení na napadená usnesení, tedy posouzení, které se mi jeví nejvhodnější pro zachování rovnováhy, o jejíž dosažení Soudní dvůr usiloval, a které podle mého názoru nejvíce respektuje pravomoc členských států určit sídlo Parlamentu a zároveň pravomoc Parlamentu rozhodovat o své vnitřní organizaci?

i) Konání dvou měsíčních plenárních zasedání v tomtéž říjnovém týdnu je rozporuplné

61. Na rok 2012 a 2013 napadená usnesení pro každý měsíc v roce s výjimkou srpna a října stanoví, že měsíční plenární zasedání trvá čtyři dny (konkrétně od pondělí 17:00 do čtvrtku 17:00 hodin). Pokud jde o říjen, v důsledku přijetí pozměňovacího návrhu, jehož cílem bylo „zrušit zasedání ve 40. týdnu“ a „rozdělit druhé říjnové zasedání“³⁵, se dvě dvoudenní zasedání (od pondělí do úterý, poté od čtvrtku do pátku) konají v tomtéž týdnu.

34 — Skutečnost, že Francouzská republika nevyjádřila nesouhlas s takovou změnou praxe, i když tato změna byla poměrně a podle Parlamentu mnohem významnější než změna zavedená napadenými usneseními, však nemá vliv na posouzení, které má Soudní dvůr v projednávané věci provést v případě uvedených usnesení.

35 — Viz bod 8 tohoto stanoviska.

62. Ze zcela objektivního přezkumu rozvrhů tak vyplývá, že napadenými usneseními bylo schváleno porušení pravidelnosti zasedání. Lze tudíž jen stěží zpochybnit, že i když neexistence srpnového zasedání nutně vede k nepravidelnosti v rozvrhu v tom smyslu, že dvě zasedání se musí konat v tomtéž měsíci, tato nepravidelnost je v případě roku 2012 a 2013 posílena rozdílnou délkou ve srovnání s ostatními měsíci v roce, v nichž se má konat měsíční plenární zasedání, které trvá čtyři dny.

ii) Nedostatek odůvodnění

63. Jak jsem nicméně připomněl, Parlament může na základě své vnitřní organizační pravomoci přijmout opatření vhodná k zajištění svého řádného fungování a průběhu jeho postupů. Soudní dvůr – rovněž ve svém výše uvedeném rozsudku ze dne 1. října 1997, Francie v. Parlament – ostatně nerozhodl jinak, neboť připustil, že výjimky ze zásady konání dvanácti řádných plenárních zasedání mohou být učiněny pod podmínkou, že jsou odůvodněné³⁶. Protokoly proto nelze vykládat takovým způsobem, aby tato vnitřní organizační pravomoc byla popřena.

64. Skutečnost, že dvě měsíční plenární zasedání naplánovaná na říjen 2012 a říjen 2013 nejsou stejně dlouhá jako zasedání v jiných měsících v roce, může být tedy odůvodněná.

65. Je však třeba konstatovat, že Parlament měl obtíže předložit přesvědčivé důvody, které mohou odůvodnit, nebo přinejmenším vysvětlit, proč byla délka dvou plenárních zasedání v říjnu 2012 a říjnu 2013 v napadených usneseních zkrácena na dva dny.

66. Na jedné straně je třeba připustit, že právní argumentaci Parlamentu trvale ovlivňuje jeho jasné uplatňovaná vůle, aby mohl sám určit své sídlo, do takové míry, že není snadné rozlišit mezi tím, co spadá pod skutečné potřeby Parlamentu, pokud jde o organizaci jeho práce, a tím, co spadá pod cílenou manipulaci jeho vnitřní organizační pravomoci za účelem obcházení pravidel, jež mu ukládá primární právo. Svobodu sám určit své sídlo, jakkoli žádoucí může být, však nelze Parlamentu přiznat prostřednictvím výkonu jeho vnitřní organizační pravomoci, ale toto přiznání naopak vyžaduje revizi primárního práva, která může být případně iniciována Parlamentem³⁷.

67. Na druhé straně Parlament nepředložil žádný konkrétní důvod umožňující pochopit důvody, proč je třeba uspořádat říjnová plenární zasedání tak, jak stanoví napadená usnesení.

68. Parlament tvrdil, že zasedání o rozpočtu, v jehož případě protokoly stanoví, že se má konat ve Štrasburku, nemá v současné době a v důsledku následných změn rozpočtového procesu stejný význam jako v okamžiku, kdy bylo přijato rozhodnutí z Edinburghu. Přestože výkon rozpočtové pravomoci Parlamentem představuje zásadní okamžik v unijním demokratickém životě, a musí být tedy uskutečněn s veškerou pozorností, přesností a veškerým nasazením, které taková odpovědnost vyžaduje, Soudnímu dvoru nepřísluší *a priori* stanovovat průměrnou délku zasedání o rozpočtu. I kdybychom připustili – o čemž nejsem přesvědčen – že takové zasedání může být kratší než ostatní měsíční plenární zasedání, nezakrývalo by to však skutečnost, že délka druhého měsíčního plenárního zasedání stanoveného na tentýž týden v říjnu 2012 a v říjnu 2013, které tedy není zasedáním o rozpočtu, byla ve srovnání s měsíčními plenárními zasedáními v ostatních měsících v roce bez zjevného důvodu zkrácena.

36 — Viz výše uvedený rozsudek ze dne 1. října 1997, Francie v. Parlament (bod 33).

37 — Viz článek 48 SEU.

69. V tomto ohledu je málo přesvědčivé mít již nyní za to, že například činnost Parlamentu na měsíčním plenárním zasedání v říjnu 2013, které nebude věnováno rozpočtu, bude méně náročná a že dvoudenní zasedání³⁸ bude dostačující. Ze zběžného přezkumu programu posledních měsíčních plenárních zasedání vyplývá, že je zvláště obsáhlý, a pokrývá tak čtyři dny³⁹. Zástupce Parlamentu v odpověď na dotaz k tomuto bodu na jednání nevysvětlil, proč konkrétně – mimo případ zasedání o rozpočtu – je třeba předpokládat, že program jiného zasedání stanoveného na říjen bude méně náročný, a dokonce uznal, že Parlament nemůže v okamžiku hlasování o svém rozvrhu předvídat obsah programu jednotlivých zasedání.

70. Argument vycházející z nárůstu práce Parlamentu ve výborech na úkor práce v plénu je velmi zajímavý a zajisté odráží skutečný vývoj organizace práce Parlamentu. Stále však nerozumím tomu, proč je dotčena délka pouze tohoto říjnového zasedání.

71. Parlament se konečně dovolával i toho, že napadená usnesení je třeba vykládat s ohledem na náklady způsobené pluralitou pracovních míst Parlamentu, tedy náklady, které jsou v kontextu hospodářské krize ještě významnější. V tomto případě se nepochybně jedná o nejpádňější argument. Současný kontext pravděpodobně vyžaduje, aby byla tato otázka posouzena. Nic to nemění na tom, že s ohledem na rozdělení pravomocí učiněné Smlouvami tato odpovědnost přísluší členským státům. Dodávám, že podle mého názoru tyto náklady patří mezi „omezení související“ s pluralitou pracovních míst Parlamentu, která Soudní dvůr uvedl ve svém rozsudku ze dne 1. října 1997, Francie v. Parlament⁴⁰. Vzhledem k tomu, že protokol v každém případě vyžaduje plenární zasedání, která trvají 12 měsíců, konání dvou plenárních zasedání, z nichž by každé bylo stejně dlouhé jako zasedání v ostatních měsících v roce, v tomtéž měsíci nepředstavuje dodatečné náklady vzhledem k nákladům, které by vyplývaly z konání takového zasedání každý měsíc v roce, a to včetně měsíce srpna.

72. Parlament tudíž nepředložil hospodářské důvody, které by mohly odůvodnit konkrétní úpravu jeho rozvrhu, ani neprokázal, že by konání dvou řádných plenárních zasedání v říjnu, jejichž délka by odpovídala zasedáním v ostatních měsících v roce, narušilo jeho řádné fungování nebo by poškodilo průběh jeho postupů.

d) Závěry

73. S ohledem na obecnou systematiku rozvrhů na rok 2012 a 2013 je tedy zjevné, že obě zasedání stanovená na tentýž říjnový týden v roce 2012 a 2013 ve skutečnosti tvoří jediné zasedání, o němž lze pro neexistenci přesvědčivých vysvětlení předložených Parlamentem v rámci těchto řízení oprávněně předpokládat, že bylo uměle rozděleno na dvě zasedání za účelem splnění – o nic méně umělého – požadavků stanovených v protokolech.

74. Je tedy třeba konstatovat, že obě zasedání stanovená na tentýž říjnový týden nelze – posuzujeme-li je samostatně – kvalifikovat jako měsíční plenární zasedání ve smyslu protokolů. Napadená usnesení tudíž pro rok 2012 a 2013 nestanoví dvanáct měsíčních plenárních zasedání požadovaných protokoly.

75. Vzhledem k tomu, že jediný žalobní důvod, který Francouzská republika vznesla v rámci projednávaných žalob, se tak jeví opodstatněný, je třeba mu vyhovět.

38 — Přesněji řečeno, od pondělí do úterý nebo od čtvrtku do pátku.

39 — Abychom se o tom přesvědčili, postačuje zohlednit program posledního plenárního zasedání Parlamentu, které se konalo ve Štrasburku od 2. do 5. července 2012 (viz dokument ze zasedání ze dne 2. července 2012, č. 491.927).

40 — Výše uvedený rozsudek (bod 32).

V – K nákladům řízení

76. Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Francouzská republika požadovala náhradu nákladů řízení, je důvodné uložit Parlamentu náhradu nákladů řízení.

77. V souladu s čl. 69 odst. 4 jednacího řádu ponese Lucemburské velkovévodství vlastní náklady řízení.

VI – Závěry

78. S ohledem na výše uvedené navrhuji, aby Soudní dvůr rozhodl následovně:

- „1) Usnesení Evropského parlamentu ze dne 9. března 2011, jež se týkají rozvrhu zasedání Parlamentu na rok 2012 a rozvrhu zasedání Parlamentu na rok 2013, se zrušují v rozsahu, v němž na tentýž říjnový týden dotyčných roků stanoví dvě řádná plenární zasedání, která jsou kratší než zasedání, která se mají konat v ostatních měsících roku, přestože takový rozdíl není odůvodněn.
- 2) Evropskému parlamentu se ukládá náhrada nákladů řízení.
- 3) Lucemburské velkovévodství ponese vlastní náklady řízení.“